Р Е Ш Е Н И Е
№ 44227

гр. София, 11.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 66 състав,** в публично заседание на 03.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **10392** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на К. Е. Д. от [населено място], уточнена с молба от 01.09.2026 г., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-004185/12.08.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 2а, б. а) от ЗДвП на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца.
Жалбоподателят оспорва заповедта като неправилна и незаконосъобразна. Поддържа, че участъкът от [улица], на който е управляван автомобилът, не е част от републиканската пътна мрежа и не е път, отворен за обществено ползване. Описва го като черен път с крайна асфалтирана част, който завършва в земеделска площ, няма маркировка, не се използва за движение и е занемарен. Излага твърдения за липса на разрешение за ползване, за частна собственост върху части от улицата и за неприключили отчуждителни процедури. Оспорва посочената в заповедта посока на движение от[жк]към[жк]. Възразява и че свидетелството за регистрация и регистрационните табели са иззети със съставения на водача акт за установяване на административно нарушение, а не с акта, съставен на него като собственик. Сочи извършени от полицейските служители обиски на лицата и автомобила без издаване на съответни протоколи. Иска отмяна на заповедта.
В откритото съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата. Обяснява, че

е предоставил автомобила на своя приятел, за да види как ще потегли, като последният го е управлявал около десет метра.
Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез главен юрисконсулт М. оспорва жалбата. Иска жалбата да бъде отхвърлена и претендира юрисконсултско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.
Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства и извърши проверката по чл. 168, ал. 1 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:
К. Е. Д. е собственик на лек автомобил „Х. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] . Това обстоятелство се установява от справката от АИС „КАТ – Регистрация“ и не се оспорва от страните.
На 27.07.2026 г., около 16:15 часа, в [населено място], на [улица], автомобилът е управляван от А. М. С.. В съставената на 27.07.2026 г. докладна записка полицейските служители от отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР са отразили, че са спрели автомобила за проверка на посочената улица, под Околовръстния път, като в него са установили водача А. М. С. и пътника К. Е. Д.. При извършените проверки е установено, че водачът е неправоспособен. На място е пристигнал екип от отдел „Пътна полиция“, който е съставил актове за установяване на административни нарушения.
На К. Е. Д. е съставен АУАН серия GA № 5242867/27.07.2026 г. за това, че като собственик на автомобила е предоставил управлението му на неправоспособния водач А. М. С.. Деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 102, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Актът е подписан и връчен на жалбоподателя на 27.07.2026 г., като е отразено, че няма възражения.
На А. М. С. е съставен АУАН серия GA № 5242866/27.07.2026 г. за управление на същия автомобил без необходимата правоспособност, квалифицирано като нарушение на чл. 150 от ЗДвП. В акта са отразени изземването на свидетелството за регистрация №[ЕИК] и на двата броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС] .
На 12.08.2026 г. е издадена оспорената заповед. Като фактическо основание е посочено, че на 27.07.2026 г., около 16:15 часа, в [населено място], по [улица], с посока от[жк]към[жк], собственият на К. Е. Д. лек автомобил „Х. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] е управляван от А. М. С., който не притежава СУМПС и е неправоспособен водач.
По делото са представени заповеди отнасящи се към компетентността на органа, издал процесната заповед.
В съдебното заседание на 03.11.2026 г. жалбоподателят е потвърдил предоставянето на автомобила и управлението от приятеля му, като е обяснил, че то е било на кратко разстояние до края на пътя.
Представени са приложени снимки на пътния участък и изображения от „Google maps“ с отбелязани [улица], земеделска площ, железопътна линия и мястото, на което според него е извършено управлението – в края на пътя.
В откритото съдебно заседание е прието писмо с рег. № 94-00-635/02.10.2026 г. на директора на Областно пътно управление – С. при Агенция „Пътна инфраструктура“, в което е посочено, че [улица]е част от местната улична и пътна мрежа на територията на Столична община, район „В.“, землището на [населено място]. Не е път от републиканската пътна мрежа, но се свързва индиректно с главни пътни артерии в посока гара В. и С. околовръстен път. В писмото е посочено също, че улицата е регулирана по подробния устройствен план на [населено място].
При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна

следното:
Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
По силата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, независимо от конкретните оплаквания.
По компетентността на административния орган – чл. 146, т. 1 от АПК, съдът намира, че съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП мярката по чл. 171, т. 2а се прилага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон или от оправомощени от тях длъжностни лица. С приложената Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи СДВР, в рамките на обслужваната територия и чрез съответните полицейски органи, е определена като служба за контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. е оправомощил полицейските органи от отдел „Пътна полиция“ при СДВР да издават заповеди за прилагане на ПАМ, включително по чл. 171, т. 2а от ЗДвП.
Оспорената заповед е издадена от Е. Л. Б. в качеството на полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, което е удостоверено по делото. Длъжността попада в обхвата на предоставеното оправомощаване. С оглед изложеното заповедта е издадена от материално, териториално и персонално компетентен орган.
По формата на акта – чл. 146, т. 2 от АПК, съдът намира,че заповедта е издадена в предвидената от чл. 172, ал. 1 от ЗДвП писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са издателят и длъжността му, адресатът, автомобилът, датата, часът и мястото на установеното управление, самоличността на водача и обстоятелството, че същият не притежава правоспособност. Индивидуализиран е АУАН, съставен на водача. Изложено е правното основание по чл. 171, т. 2а, б. а) от ЗДвП и е формулирано ясно разпореждане за прекратяване на регистрацията за шест месеца.
От изложените фактически основания еднозначно се установява коя от хипотезите на разпоредбата е приложена – спрямо собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от друго, неправоспособно лице. Не е налице неяснота относно основанието за прилагане на мярката или съдържанието на волеизявлението на органа. Не се установява самостоятелен съществен порок във формата, налагащ отмяна на основание чл. 146, т. 2 от АПК.
По спазването на административнопроизводствените правила – чл. 146, т. 3 от АПК, съдът намира, че при издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Установените при проверката обстоятелства са отразени в докладната записка и в съставените АУАН. Извършени са справки относно собствеността върху автомобила и правоспособността на водача. Актът, съставен на жалбоподателя, му е предявен и връчен, като той се е запознал с конкретните фактически констатации за предоставянето на автомобила на неправоспособен водач и не е вписал възражения.
Не се установява пропуск при изясняване на релевантните обстоятелства, който да е довел до неправилно прилагане на мярката.
Неоснователно е възражението за изземването на регистрационните табели и свидетелството за регистрация със съставения на А. С. АУАН. Член 172, ал. 4 от ЗДвП свързва изземването в случаите по чл. 171, т. 2а със съставянето на АУАН на лицето, което е управлявало моторното

превозно средство. Законът не изисква отнемането непременно да бъде отразено в акт, съставен на собственика. Следователно отразяването на иззетите вещи и документ в АУАН № 5242866, съставен на водача, съответства на специалната разпоредба. Адресат на последващата заповед остава собственикът на автомобила, какъвто е и настоящият случай. Не се установява твърдяното смесване между лицето, спрямо което е приложена мярката, и лицето, от което са иззети табелите и документът.
По приложението на материалния закон – чл. 146, т. 4 от АПК, съдът намира следното:
С разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. а) от ЗДвП е предвидено прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца до една година както в посочените в нея случаи на управление от собственика, така и когато неговото МПС е управлявано от друго лице, което не е правоспособен водач. В разглежданата хипотеза следва да са установени принадлежността на автомобила на адресата, управлението от конкретното друго лице и липсата на необходимата правоспособност на това лице.
Тези обстоятелства са доказани. Собствеността на жалбоподателя се установява от регистрационната справка и се признава от него. Управлението от А. М. С. е отразено в докладната записка, в АУАН № 5242866 и в АУАН № 5242867 относно предоставянето на автомобила. То е потвърдено и от самия жалбоподател, както в писмените му изявления, така и в съдебното заседание. Следва да се има предвид, че съдът ще цени това изявление заедно с останалите доказателства.
Липсата на придобита правоспособност на С. се установява от съвкупната преценка на справката за него, документите за проверката и изрично заявеното от жалбоподателя, че приятелят му е преминал курс, но му предстои изпит.
Основният спор понастоящем е дали мястото на управлението е път, отворен за обществено ползване, върху който се разпростира контролът по ЗДвП.
В тази връзка съдът намира, че доводите на жалбоподателя са неоснователни.
Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДвП отворен за обществено ползване е всеки път, условията за използване на който са еднакви за всички участници в движението. Понятието „път“ по § 6, т. 1 от допълнителните разпоредби на закона обхваща предназначените или обикновено използвани за движение на превозни средства или пешеходци земни площи и съоръжения, като включва и улиците. То не се ограничава до улици с наименование, до пътища от републиканската пътна мрежа или до участъци, за които в конкретното съдебно производство е представен устройствен план.
Във връзка с възраженията на жалбоподателя и с оглед представеното от него писмо от АПИ съдът съобразява, че принадлежността към републиканската пътна мрежа и отвореността за обществено ползване са различни характеристики. От обстоятелството, че дадена улица не е републикански път, не следва, че за нея не се прилага ЗДвП. Местните улици и пътища също могат да са отворени за обществено ползване. Определящи са предназначението и фактическото използване на конкретната площ за движение, както и условията за достъп до нея.
Писмото на АПИ не подкрепя поддържания от жалбоподателя извод за неприложимост на ЗДвП. С него действително е потвърдено, че улицата не е част от републиканската пътна мрежа. Същевременно обаче тя е определена като част от местната улична и пътна мрежа, свързана индиректно с главни пътни артерии. В случая съдът съобразява писмото в неговата цялост. Следва да се има предвид, че преценката за конкретното място се извършва от съда въз основа на цялата доказателствена съвкупност.
Представените от жалбоподателя снимки показват обособен пътен участък с настилка и бордюри в пространството при пътното съоръжение. Занемаряването, растителността и наличието на

отпадъци не заличават видимото му обособяване за движение. Приложените изображения от „Google maps“ и нанесените върху тях от жалбоподателя обозначения също показват продължение на [улица]и място на управление в нейния краен участък. Изображенията не установяват обособен затворен терен или специален режим, допускащ движението само на определени лица.
Самият жалбоподател последователно описва достъп до мястото чрез движение по улицата с личния си автомобил. Нито твърди да е било необходимо разрешение за достъп до участъка, нито сочи преминаване през ограда, бариера или обозначение, изключващо общественото ползване. На снимките също не се установява такова ограничение.
Дори да се приеме твърдението на жалбоподателя, че участъкът завършва в земеделска площ, това не променя горните изводи. За квалифицирането му като път не е необходимо да осигурява транзитно преминаване между два квартала. Пътят може да завършва без изход и въпреки това условията за използването му да са еднакви за всички. Липсата на други участници в движението в конкретния момент, на маркировка или на интензивно движение не съставлява ограничение на обществения достъп.
Обстоятелствата, че според обясненията в съдебното заседание управлението е било само на около десет метра и че при пристигането на полицейските служители автомобилът вече е бил спрл, също не изключват основанието за прилагане на ПАМ. Привеждането на автомобила в движение и придвижването му на това разстояние представляват управление. Законът не поставя минимална продължителност или минимално изминато разстояние. Не е необходимо и настъпване на пътнотранспортно произшествие или конкретно увреждане на друг участник в движението.
Следователно ответникът е установил фактическите основания на заповедта. Автомобилът на жалбоподателя е управляван на път, отворен за обществено ползване, от лице без придобита правоспособност, след като самият собственик му е предоставил управлението. Правилно е приложена хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. а) от ЗДвП относно собственик, чието МПС е управлявано от неправоспособен водач.
По съответствието с целта на закона – чл. 146, т. 5 от АПК, съдът намира, че мярката съответства на целта на чл. 171 от ЗДвП за осигуряване безопасността на движението и преустановяване на административните нарушения. Прекратяването на регистрацията ограничава възможността конкретният автомобил да продължи да участва в движението при установеното предоставяне на управлението му на неправоспособно лице. То е насочено към автомобила на собственика, който лично е допуснал и осъществил предоставянето, а не към лице без връзка с установеното поведение.
Намесата е предвидена в закона и е свързана с конкретно установено управление на автомобила от неправоспособен водач. При тези обстоятелства тя не надхвърля необходимото за постигане на превантивната цел и не противоречи на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Не се установява използване на предоставеното правомощие за цел, различна от законовата.
По изложените съображения оспорената заповед е законосъобразна.
Не са налице основанията по чл. 146 от АПК за нейната отмяна, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.
При този изход на делото и своевременно направеното искане на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 143, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 144 от АПК, чл. 78, ал. 8 от ГПК, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определя възнаграждение в размер на 102,26 евро. Сумата следва да бъде присъдена в полза на СДВР като юридическото лице, в чиято структура е

административният орган.
По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Е. Д. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-004185/12.08.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.
ОСЪЖДА К. Е. Д., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) евро, представляваща разноски по делото.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: